

Per rettede sig i Vejret, greb sig med Hænderne om Hovedet og stønnede. Nu var det sket! Og han lovede sig selv at holde ud til det sidste.

Pludselig mærkede han Uro i Huset. Der blev overalt gaaet med Dørene, og han hørte Inger højroestet give Ordre til Pigerne. Nede i Gaarden lød Karlens Træsko. Vognporten blev slaaet op — Blæsten smækkede Fløjen ind mod Muren med en Lyd som et Riffelskud — og Vognen blev trukket frem.

Vil hun tage bort herfra allerede i aften? — tænkte han angst.

Nu blev Børnene vækket. Ingeborg tudede. Hagbarth spurgte, om der var Ildebrand. Skuffer blev trukket ud og skubbet ind. Alle vegne hørtes Ingers bydende Stemme. En af Pigerne kom forfjamsket løbende ind i Dagligstuen paa sine Strømpesokker for at hente noget; men ved Synet af Per vendte hun skrækslagen om. Ogsaa Inger kom engang derind fuldt rejseklædt, i Hat og Kaabe.

»Naar det endelig skal være, Inger, saa maa da hellere jeg rejse bort. — Eller vent dog i det mindste til imorgen.«

Hun svarede ikke. Hun stod henne ved Sekretæren og tog sine Husholdningspenge og andre Smaating.

»Vil du give mig Lov til at se Børnene?«